

UN HOME PRUDENT

Un relat de: [Alromat](#)

UN HOME PRUDENT

Tota la seva vida havia sigut molt prudent. De nen, a l'escola no gosava fer preguntes al professor durant la classe per no interrompre l'explicació i sempre esperava que acabés la classe per acostar-se al professor a fer les preguntes.

Anys més tard, va trigar molt a demanar-li per sortir a la seva dona actual. No ho va fer fins que va estar segur que ella li diria que sí. No volia precipitar-se i perdre-la.

Fins i tot conduint era molt prudent. Mai avançava cotxes o camions davant seu si no ho veia molt clar i no tenia una recta llarga amb molt bona visió.

A la feina hi portava deu anys i sempre feia tot el que li demanaven els seus caps sense queixar-se, encara que no hi estigués d'acord. Li feien fer més coses que als seus companys de feina però ell mai aixecava la veu. Fins que un dia...

El seu cap se li va acostar i li va dir si es podia encarregar ell d'un assumpte urgent que havia sorgit. Li va dir quan estava atenent per telèfon a un client i el va agafar en un mal moment. Es va mossegar la llengua mentre uns quants renecs li passaven pel cap i s'anava posant vermell de la ràbia. El seu cap li va dir que confiava aquest assumpte a ell perquè requeria de la seva prudència habitual...

- N'estic fins els nassos de ser prudent!!!!!!!, va cridar de sobte.

Es va fer el silenci a l'oficina mentre tothom el mirava i a l'altra banda del telèfon, el client amb qui estava parlant preguntava si li havia dit a ell.

Davant d'aquella situació tan incòmoda hi havia gent que aguantava el riure com podia i altres que no sabien on mirar.

Va recollir les seves coses i li va dir al seu cap que plegava. Ja no ho podia aguantar més. Va marxar donant un cop a la cadira, que va caure a terra, i deixant al seu cap bocabadat davant d'aquella reacció.

En aquells pocs segons, havia trencat amb tota una vida plena de prudència.